

Figur. Herregud, du! Vi kan jo ikke alle gaa omkring og være bekymrede Verdensforbedrere.“

„Du skulde dog vist passe lidt paa, Ragnhild. Pastor Petersen er — trods sin Alder — vel neppe helt ufarlig. Han har jo ogsaa Ord for at være en meget kvindekær Mand.“

Ragnhild slog en lille Latter op.

„Hør, veed du hvad, Betty! Det kan man vistnok sige om de fleste Mandfolk. Hvad har din egen Erfaring lært dig?“

Fru Betty svarede ikke. Hun blev atter stødt af Venindens Tone og frie Udtryksmaade. Hun var i det hele i sit Forhold til hende begyndt at føle lidt af den samme Art Generthed, som Ragnhild i deres Bekendtskabs allerførste Tid havde kunnet vække hos hende ved sin lidt provinsielle Smag for opsigtsvækkende Toiletter. Og i sit stille Sind tænkte hun paa, om det maaske alligevel ikke var godt, at Forbindelsen mellem hende og Emanuel ikke var bleven til Virkelighed.

VII

Derude paa den solhede Landevej vandrede imidlertid Emanuel og Pastor Petersen. Langsomt steg de op ad den bugtede Vej, som førte over en Samling nøgne Bakkeknuder, de saakaldte „Hammerbakker“, der dannede Landets Afslutning i Vest, . . . et øde og tavst Lynglandskab, over hvis højeste og fjerneste Top et korsdannet Sømærke tegnede sig mørkt mod den lyse Himmel.

Det var stadig Pastor Petersen, der førte Ordet. Emanuels Sind var endnu ikke kommen i Ligevægt efter Sammenstødet med Frøken Ragnhild. Hans Ansigt var endnu blegt, og han gik halvt bortvendt og saae i urolig Aandsfraværelse ud over den spejlblaa Havbugt.

Det var atter „Vennesamfundet“ og dets reformatoriske Bestræbelser, som den stadig spøgefulde Pater havde bragt paa Bane.

„Jeg skal sige Dem“ — sagde han — „ogsaa jeg gør mig skam bekendt med de mange opsigtsvækkende Flyveskrifter og Flyveblade og andre Flyveredskaber, hvormed ærede Samtidige